

renteloven som Helhed med en Folkeforsikringslov. Jeg tror ikke, at man paa dette Punkt kan komme videre end til en Kombination og en Supplering, og det er den Opgave, dette Udvalg vil faa stillet, at udrede den praktiske Vej frem til Løsning af dette Spørgsmaal. At de Personer, hvem det vil blive betroet at søge tilvejebragt denne Løsning, vil blive valgt blandt de paa disse Omraader mest sagkyndige, er en selvsagt Ting — det er mig en stor Glæde at forsikre det ærede Medlem Hr. Borgbjerg herom.

Jeg kan kun beklage, at det ikke er lykkedes at naa igennem med denne Sag paa en saadan Maade, at det ærede Medlem Hr. Rode kunde bringe den højtærede Statsminister den Lykønskning til denne Sags Gennemførelse, som han nu gennem mange Aar har brændt efter at kunne bringe ham; det kan naturligvis kun gøre mig ondt. Og jeg maa naturligvis ogsaa beklage, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som — hvad jeg slet ikke tvivler om — saa varmt har ønsket, at denne Sag maatte blive gennemført i en nærmere Fremtid, nu, da vi staar ved Maalet, ikke kan fyldes med den Glæde over, at dette er naaet, som kunde have givet sig Udtryk i en Udtalelse om Tilfredsstillelse ved det opnaaede, selv om det ærede Medlem ikke mente at kunne lykønske mig til at have haft Anførselen ved Arbejdet for at naa dette Resultat. At det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skulde gaa saa vidt, har jeg jo heller ikke Krav paa, men jeg synes, at derfra og til den Stilling, som det ærede Medlem anbefaler sit Parti at tage, er der dog et ikke ganske ubetydeligt Spring, som det ærede Medlem dog imidlertid har vist sig i Stand til at gøre. Det ærede Medlem kunde ikke svinge sig højere op end til at sige: Vi kan ikke stemme imod dette Lovforslag — det ærede Medlem kunde have føjet til: selv om vi nok saa gerne vilde. Men deri ligger jo i Virkeligheden en Anerkendelse af det særdeles betydelige Fremskridt, som denne Lov byder, naar man til Trods for den redelige Villie, man nærer, dog ikke kan bekvemme sig til at stemme imod. (Afbrydelse af Borgbjerg). Jo, det ærede Medlem udtrykte sig paa en saadan Maade og betonede denne Sætning paa en saadan Maade, at jeg mener mig berettiget til at lægge den Betydning i den, som jeg nu har lagt deri.

Jeg tror, at man saavel fra det radikale Venstres som fra Socialdemokratiets Side skulde have støttet dette betydnings-

fulde Skridt i den Retning, som begge Partier anser for at være den rigtige. Men naar man ikke har villet det, maa det jo altsaa betyde, at de store Forventninger, man paa det Grundlag, der her tilvejebringes, nærer til Fremtiden, vil man overlade os, Flertalspartierne her i Salen, Æren af at lægge Grundvolden til gennem dette Lovforslags Vedtagelse. Dette kan vi paa ingen Maade have noget at erindre imod, og jeg kan derfor til den ærede Ordførers Opfordring til at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse føje min anbefaling deraf.

Ordføreren (Hedegaard): Jeg vil gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Han udtalte: Saadanne Takster er for smaa, naar vi dermed sammenligner Takster, som er fastsat under ganske andre Forhold. Jeg vil gerne sige, at hvis man sammenligner med den Alderdomsunderstøttelse, der er blevet givet i de senere Aar, maa man erkende, at de Takster, vi har været oppe paa, og som jo bestemmes af den Købeevne, Pengene har, har været saa høje, at hvis vi skulde have beholdt den gamle Alderdomsunderstøttelse, maatte Taksterne sættes ned, og jeg kender da ogsaa enkelte Købstæder, hvor Satserne automatisk er gaaet ned. Jeg maa derfor mene, at Taksterne i Forhold til den Tid, vi nu er inde i, er forsvarlige.

Det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelse om, at Resultatet kun er halvt, maa jeg bestemt bestride. Resultatet er helt, Principet er helt gennemført, det Princip, at Flid og Sparsommelighed skal belønnes, er fuldt gennemført, og vi kan kun være tilfredse med, at det er lykkedes, selv om man maatte ønske, at alle Rigsdagen Partier kunde have samlet sig om Gennemførelsen af en saa betydningsfuld social Lov. Naar man nu kalder de Satser, her foreslaas, karrige, maa jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Martin Hansen sagde, at den Karrighed, Flertallet her udviser, betyder en stor forøget Udgift til de gamle. Jeg forstaar godt, at der i Overgangstiden kan være Grund til at nære visse Betæneligheder med Hensyn til den økonomiske Side af Sagen, men jeg er overbevist om, at naar man er kommet igennem Overgangstiden, og naar man rigtig faar Forstaaelse af denne Lov, vil den højtærede Indenrigsminister blive populær baade hos dem, der skal nyde, og hos dem, der skal yde. Jeg vil slutte med at ud-